

Blagodejna zvezdica.

(Novela.)

(Dalje.)

IV.

Potovalec, ki potuje po južnej železnici, ne more prezreti na nekej postaji na spodnjem Štajerskem jako romantične doline, ki se nenadejana očém prikaže: visoke gore, obraščene z bukovjem in hrastovjem, na njihovem vznožji gosta vrsta vedno zelenih gozdičev, sredi njih pa bela kopica velikih poslopij. Gosti dim, ki neprestano puha proti nebu, nam svedoči, da je ta prijazni kraj obrtnosti posvečen. In res, skozi dolgo vrsto let že tu marljivo opravljajo svoj posel fužine firme: „Berthold in tovariši.“ Njihov ustanovnik je bil Bruno Berthold starejši, sedanji vodja in glavni gospodar pa Bruno Berthold mlajši. Na desnej strani vasi, kakih sto korakov oddaljeno od fužinskih tovaren, stoji okusno poslopje okinčano z velikim vrtom, kjer stanuje Bertholdova rodbina.

Gospod Berthold starejši, ki pa je zdaj vsled mrtvuda, ki ga je na eden del života zadel, nezmožen fužine nadzirati, bil je svoj čas jako sposoben za svoj posel. Užival je skozi celih štirideset let spoštovanje in zaupanje svojih družnikov in udanost podložnikov. Oženil se je v poznih letih z jako mlado mestno krasotico. A mlada soproga, že od otročjih let razvajena, dolgočasovala se je neizmerno v majhnem kraji, sredi šuma živahnega delavnega življenja. Zbežala je torej večkrat v letu k svojim sorodnikom v bližnje mesto, kjer se je mudila po cele tedne. Tam je nadaljevala svoje prejšnje razkošno življenje na račun možá, ki se je domá rad trudil in ubijal, da ni odrekal ugodnosti svoje nežnej zakonskej polovici. Darovala mu je bila tri sine, in s tem se je stari Berthold tolažil, menéč, da je za-nj žena, priletnemu, dolgočasnemu možu dovolj storila. Gospa Bertholdova pa je soproga zagotavljala, da ima za otroke in vodstvo hiše vestno oskrbnico in zanesljivo varuhinjo; da se torej smé brez skrbij nekoliko odtegovati prozaičnim slikam rodbinskega življenja.

Ko je gospoda Bertholda zadél mrtvud, bil je v petinsedemdesetem letu, njegova soproga pa še le v petinštiridesetem.

Bruno Berthold mlajši, naslednik svojega očeta, bil je sedemindvajsetleten mladeneč, resnega obnašanja, skrben in neutrudljiv, ki je v teku enega leta, kar je bil prevzel vodstvo fužin, delal čast svojemu predniku.

Hugo, drugi Bertholdov sin, vrgel se je po materi. Lahkoživni mladeneč ni maral nadaljevati svojih študij na univerzi, kakor je bila očetova želja, temveč določil se je za vojaški stan. Ker je bil Hugo največji gizdalín, vedel je dobro, da huzarska uniforma bolj pristoja njegovej

lepej osebi, kakor pa doktorski klobuk. Potrpežljivo je sedel vsako jutro pol ure v zaduhlej sobici svojega brivca, da je svojemu dekliškemu obrazu priredil še kodraste lasi. Hodil je spremljan povsod od velikega bulldoga, ljubil konje ter bil strasten jezdec, žvižgal celi dan operetne napeve in dvoril gledališnim igralkam. Na očetovem domu se je prikazoval samo tedaj, kedar so mu upniki preveč nagajali. Domá pa se je materi takó dolgo prilizoval, dokler mu ni ona pri očetu izprosila denarja za poplačanje svojih dolgov.

Oskar, najmlajši sin, bil je nesrečnik že od svojega rojstva. Narodil se je hrom in bil takó potrtih udov, da ni mogel sam na nogah stati niti žlice k ustom donašati. Poleg tega je bil vedno bolehen, in zdravniki so mu prorokovali kratko življenje. Sedel je vedno v vozoku, imel slugo, ki mu je stregel, in družbenika, ki ga je nekoliko izobraževal in kratkočasil. A ker je bil Oskar vsled bolezni jako siten in dražljiv, ni nobeden družbenik pri njem dalje časa ostajal, kakor po eden mesec.

Gospa Bertholdova, ki ni nikdar veliko marala za svoje otroke, ker je sebe preveč ljubila, čutila je do Oskarja celó neko zoprnost. Sramovala se je, da je nje otrok tako spačen človek. Držala se je daleč od njega, bolj ko mogoče. Ni tedaj čuda, da se je že bila naveličala iskati vedno novih družbenikov za sina. Ko je torej slučajno čitala v novinah znano nam Adino notico, domišljevala si je, ali ne bi menda mlada ženska imela več potrpljenja z bolehnim čemernim šestnajstletnim fantom, kakor pa moški. Ni se dolgo obotavljala. Hotela je poizkusiti. Pisala je takoj na dotično mesto. Ta ponudba sicer ni bila po Adinem okusu; ker pa se ni med tem nobena druga oglasila, sprejela jo je vendar in hitro odpotovala, ker jej je gospa Bertholdova še enkrat po brzojavu naznanila, da je nujno potrebuje.

V.

Bertholdova rodbina je že bila povečerjala. V prostornej obednici, močno razsvetljenej po velikej plinovej svetilnici, ki je visela sredi sobe, ostala je rodbina ta večer še nekoliko časa skupaj. Pričakovali so novo družbenico. Na nizkem naslonjači v desnem kotu sobe, proč od luči obrnen, sloni med blazinami in odejami v dveh gubah stari Berthold.

V drugem kotu pri malej mizi sedita Bruno in Hugo kvartajoč, da jima čas hitrejšje preide. Hugo nosi levo roko zavito v črno svileno ruto, ki mu z vrata visi. Vsled nekega dvoboja, ki mu je usekal globoko rano na roki, bil je zdaj domá na trimesečnem dopustu.

Na sofi sredi sobe sloni gospa Bertholdova vidno razjarjena, leno potegujoč iglo iz batistnega prtiča, ktereга veze.

Njej nasproti sedi okusno opravljena lepa gospodična in prikimava vsakej gospejinej besedi. Njen obraz, ki ima grški rez, je brez dušnega

izraza; njene krasne, temne oči gledajo medlo; na lepih njenih rudečih ustnicah se vedno ziblje neki zopern nasméh. Človek, ki je z njo občeval, čutil je opazujoč njeno dovršeno lepoto enako, kakor kedar opazuje umetno izdelan grški kip: utis kamenite lepote.

Vi bi ne verjeli Kornelija, vzdihne gospa Bertholdova izpustivši delo iz rok in tipaje si sénce, kakó so danes moji živci razdraženi! Ta nesrečni fant! Koliko nam je v enem tednu napravil sitnob! Nihče mu ne more zadovoljiti. Da bi vsaj nocoj prišla njegova družbenica! —

Ali je pisala, da pride? pravi z nasmehom Kornelija. —

Na moj brzojavni poziv ni bilo odgovora. Ali že prej nam je bila naznanila, da bode petnajstega ali šestnajstega gotovo tú. Ker pa imamo danes šestnajstega, pričakujem jo gotovo. —

Kornelija zeha in opazuje jekleno spono, ki se je svetila na njenem svilenem obuvalu.

Kornelija je bila edini otrok soseda in sodružnika Bertholdovih fužin. Ker je mater rano izgubila in gospa Bertholdova ni imela hčeri, bili ste vedno skupaj. Bertholdova gospa se je brigala za njene toilette, vodila jo v društva in z izgovorom, da nadomestuje ubogej Korneliji mater, nadaljevala svoje razkošno življenje, brez kterega bi, kakor je trdila, ne mogla živeti.

Kornelija, pusto, dolgočasno dekle, pustila se je od nje voditi in je občudovala njene ničemerne nazore. Razven tega je že bilo davno med Kornelijevim očetom in Bertholdovimi skleneno, da postane Kornelija enkrat Brunova soproga. Takó bi se združilo v énih rokah dvojno veliko premoženje.

Kornelija je že stopila v svoje petindvajseto leto, a Bruno ní, kakor se je videlo, niti mislil na ženitev. Zastonj mu je mati prigovarjala, da se naj vendar s Kornelijo vsaj zaroči. Bruno je na to vselej kratko odgovarjal, da še ne vidi nobene sile. Živel je sploh le za svoje opravke, prezirajoč mater in Kornelijo.

Korneliji, brezčutnej proti vsemu, kar jo je obdajalo, bil je vendar Bruno edina stvar na svetu, za katero je čutila nekoliko zanimanja. Ona ni mogla razumeti, zakaj se Bruno takó malo briga za njo, svojo bodočo soprogo. Da bi jo pa bila Brunova hladnokrvnost žalostila, ali pa celó žalila, kaj takega ni Kornelija v svojej maločutnosti niti čutila. Bila je pa zató tem bolj pogostoma pri Bertholdovih, da bi Bruna s svojo navzočnostjo spominjala roditeljevih naklepov, ter je potrpljivo pričakovala dné svoje rešitve.

Bruno ni nikdar maral za Kornelijo. Videl jo je z malega, poznal vse njene slabosti, takó da ni ona imela za-nj nobenega čara, ki bi ga naj bil privabil v ljubezenske spono. Tudi njeno lepoto le gledati se je bil že davno naveličal. Da bi se pa poročil po roditeljevih željah z de-

388
vojko, do ktere ni čutil najmanjšega nagnenja, zdelo se mu je, da ne bode nikdar prepozno.

Bruno, ob ktorej uri pa pride večerni vlak? —

Ob devetih in sedmih minutah, mama, odgovori hitro Hugo namesto Bruna. —

Zdaj pa je že kmalu pol desetih, pravi v skrbéh gospa Bertholdova in postaja nemirna. —

Čez nekaj časa pa zopet povzame besedo: Bruno, ali si pazil, da bi kočijaš ne zamudil vlaka? —

Vse je v redu, mama; le brez skrbi bodite, oglasi se zdaj Bruno. —

Odkar je nesreča zadela starega Bertholda, začela je njegova žena nekako spoštovati sina Bruna. Od njega je bil zdaj odvisen obstanek in pomnožek rodbinskega premoženja. To je mati dobro vedela; zató se mu je hotela prikupiti s tem, da je le njemu zaupala, le njega za svet popraševala, le njega odlikovala, kedar in kolikor je mogla.

Na dvorišči se je začul ropot prihajajočega voza.

Družbenica je že tú, pravi Hugo zadovoljno, pusti kvartanje, natakne si enoočnik na okó in se obrne proti vratom, da bi bolje opazoval prihajajočo gospodično.

Hugo, ti si v vsem svojem početji pretiran, pravi svarljivo mati. Česa neki pričakuješ od revne sirote, ki mora služiti, da se preživi? —

Ali mama, odvrne veselo Hugo, ime Ada je takó poetično, da si tudi njeno osebo kot tako mislim. —

Poetičnost iščeš na človeku, ki se je mučil celi dan na potovanji? — pravi Bruno z nasmehom. Prašna bode od nog do glave, lice in roke jej bodo črne od dima in dišala bode po premogu. Zdaj imaš sliko poetične prikazni, ktere takó praznično pričakuješ. — Rekši vzame časopis in se vá-nj uglobi.

Kornelija se je mehanično smejala Brunovej opazki in radovedno gledala proti vratom.

Dveri se odpró in hišinja naznanja prihod Oskarjeve družbenice. Takoj za njo pride Ada, oziraje se boječ po sobi.

Le bližje, gospodična Ada, dobro došla! Kako težko sem Vas že pričakovala, poreče gospa Bertholdova s tankim glasom, ki je pa pri njej bil vselej znamenje zadovoljnosti. —

Ada je izgledala prav takó, kakor jo je Bruno naslikal. Vrh tega pa je bila še silno bleda vsled boječnosti. Približa se gospej in se jej nekoliko nerodno pokloni. Vedela je, da jo radovedno navzoči opazujejo, in to jo je motilo.

Ali ste dobili moj telegramm? nadaljuje gospa, da jo osrči. —

Da, milostljiva gospa, odgovori na to Ada še precej krepko, ker je čutila, da se je treba ohrabriti, da bi ne napravila slabega utisa, —

toda takrat še nisem za potovanje bila pripravljena in nisem utegnola prej odpotovati, kakor to jutro. —

Da pridemo k stvari, deje gospa Bertholdova in pretrga Adino govorjenje. Videlo se je, da jej ona ne dovoli zaupno vesti se z njo. Vaše opravilo v naši hiši, kakor sem Vam že pisala, bode to, da družbo delate bolnemu fantu in da čitate zvečer, ko on zaspi, časopise gospodu Bertholdu. Oskar, povem Vam koj odkritosrčno, je jako siten in neprenosljiv vsled bolezni. Zato sem menila najeti mu družbenico mesto družbenika, ker ste menda vi mlade ženske bolj potrpljive od moških. Prizadevajte si torej, da se v potrpežljivosti odlikujete od svojih prednikov. To pa Vam naročam, da nočem nikdar ničesar čuti o sitnobah, ki utegnejo med Vama nastati. Moji živci so močno občutljivi in ne prenašajo nikakoršnih razdražeb. Glejte, da z njim bolje ko mogoče izhajate; Vaš trud se Vam bode dostojno poplačal. —

Ada, ki je ves čas, ko je gospa govorila, s povešenimi očmi jo pazljivo poslušala, uprla je zdaj svoj pogled na njo, opazujoč z neko iznenadjenostjo mater, ki je takó brezčutno o svojem bolnem sinu govorila, in poreče: Prizadevati si hočem po mogočnosti, da ustrezem gospodu Oskarju in da se vedem po Vaših zapovedih. — To pa je rekla z glasom, ki je kazal voljo, da hoče tudi izpolnjevati, kar je obetala. —

Kaj se je zgodilo? oglasi se zdaj hripav glas na konci sobe. Stari Berthold se je bil vzbudil vsled živahnega govorjenja. —

Kornelija, predstavite gospodično mojemu soprogu, prosi gospa.

Kornelija vstane, približa se staremu gospodu in z umetnim glasom pravi: Gospodična Ada je tu! —

Kdo? praša starec začudjen.

Oskarjeva družbenica je prišla, ponavlja Kornelija. —

Le bližje, moja draga, le bližje! pravi gospod Berthold z dobrodušnim glasom. In ko se mu Ada približa, pomoli jej koščeno roko v pozdrav.

Ada, prijetno iznenadjena vsled starčeve prijaznosti, dejala je takoj svojo majhno ročico v njegovo otrpnelo.

Stari Berthold jo pomenljivo ogleduje, potem pa reče: Vašej potrpežljivosti izročam svojega nesrečnega sina Oskarja. Vaše lice mi govori o blagem srci; bodite mu Vi njegov dobri angelj varuh. Kako Vam je imé?

Ada.

Kako? — Prosim, stopite na mojo levo stran; na desno uho nič ne čujem.

Ada to stori in mu še enkrat pové svoje imé.

Starec je nekaj godrnjal. Poznalo se mu je, da ne more zapopasti, da bi Ada bilo kakovo imé. Kje so Vaši roditelji, nadaljuje zdaj.

Jaz sem sirota, odgovori Ada, skoro jokaje.

Sirota! Hm! — Kako nespametni stariši, da umró in puščajo tako stvarico samo na svetu! — Glava mu je zlezla na prsi, zamežal je z očmi, začel je hrliti, kar je značilo, da je starec pozabil na svojo okolico in zadremal.

Gospa Bertholdova pozvoní. Hišinji, ki se je hitro prikazala, ukaže Ado v njeno spalnico odvesti, češ da mora biti silno utrujena.

Ko se jej Ada poslovi, še dostavi: Dobro se spočijte! Jutre prevzamete takoj za rana svoje delo, in zagotavljam Vam, da ni lahka naloga, ki Vas čaka. —

Ko je Ada zapustila sobo, skoči Hugo po konci rekoč: Ali, mama, gospodična Ada je gotovo lačna; zakaj jej niste dali prinesiti nekaj večerje? —

Dragi Hugo, odvrne mati s porogljivostjo, ti me ne boš učil obnašati se s svojimi podložniki. Sicer pa ne bodeš užival nikdar veselja gledati, kakó se vede gospodična Ada pri jedi. Ona bode obedovala z Oskarjem in ne pri našej mizi. Potem se obrne proti Korneliji in pravi: Kakó Vam ugaja nova družbenica?

Videti je takó zastradana, bil je Kornelijin odgovor.

Meni se zdi ponižna in dobra, dostavi gospa. Sklonivši se proti njenemu ušesu pa še šepetá: Ni lepa, revica. To me veseli; vsaj se ne bo Hugo v njo zagledal.

Hugo pa je ravno takrat in tudi tako tiho poprašal brata, ali se mu Ada dopade.

Bruno je pomajal z ramama rekoč, da se on ne zanima za ljudi, ktere mati jemlje v svojo službo.

Hugo mu je še nekoliko govoril o majhnej Adinej nogi in roki, o edinem, kar je na njej mogel dobro videti pri slabih svojih očéh in neugodnej svetlobi v sobi.

Ko je Ada v svojej sobi odložila popotne reči, vsede se na stol, da si oddahne in si še enkrat v duhu predoči sprejem v Bertholdovej hiši. Kakor je bil dober utis, ktereга jej je v trenutku napravil stari Berthold, ravno takó slab je bil oni njegove gospé. Razna čuvstva so se v njej vzbujala. Potem pa poklekne k vznožju postelje, pokrije si z rokama obraz in vzdihne:

Takó sama, takó sama sem na svetu!

VI.

Ko so drugo jutro Ado predstavljali Oskarju, čepel je ta v vozku vzdihujoč od dolgega časa. Ada se mu približa, vzame njegove otroške ročice med svoje in pravi z občutkom: Gospod Oskar, ali mi boste ne-

koliko prijazni, ki bodem le za Vas živela in si prizadevala Vašim željam ustrezati? —

Oskar jo je začudjen pogledal. Tako prijaznih besed ni bil vajen. Kdo ste Vi, ki mi obetate biti dobri z menoj, ko me v hiši nihče ne mara razven očeta in Bruna? —

Moje imé je Ada in sem pozvana, da Vam delam družbo namesto onih gospodov, ktere ste prej imeli. Ali Vam je to prav? —

In Vi ne boste nikdar bežali od mene, kakor se me izogibljete mama in Kornelija? —

Nikdar, gospod Oskar! Ljubila Vas bodem, kakor bi mi bili bratec in si prizadevala, da bode te tudi Vi za mene enako čutili.

Ne rekajte mi gospod, prosi Oskar. Zdi se mi, kakor bi se mi hoteli posmehovati. Ali ne vidite, da nisem daljši od enega metra? Vi ste mi po godu in čutim, da bodem z Vami gotovo zadovoljen. Klical Vas pa bodem Ado in ne gospodično Ado. Ali to smem? — Ko mu Ada prikima, še dostavi: Dajte mi zdaj še en poljub, da bode najino prijateljstvo bolj trdno. —

Ada se obotavlja in zarudí. Oskarjeva glava je bila velika in njegov obraz je vsled vedne bolezní izgledal starejši. A gledala je na njegovo nedorastlo majhno teló, videla, kakó jo on proseče gleda, da bi mu izpolnila željo, in imela je usmiljenje z njim. Skloni se proti njemu ter ga lahko na čelo poljubi. In prijateljstvo med njima bilo je v resnici od tistega trenutka skleneno.

Ada se je potem v neverjetno kratkem času privadila svojega novega življenja. S trdno voljo, ktero si je za prvi pogoj postavila kot sredstvo, da si pogladi neugodnosti, ki bi jo utegnole motiti pri izvrševanju svoje težavne naloge, dosegla je pri Oskarji, kar ni nihče pred njo mogel doseči. Z vso njej lastno potrpežljivostjo in nežnostjo bavila se je z njim, izpolnjevala mu vsako željo, takó da je Oskar v teku enega meseca postal krotek kot jagnje.

Tudi Ada je v sebi začutila neko do zdaj njej neznano zadovoljnost. Ta pa je izvirala iz ljubezni do njenega novega poklica. Njeno lice je začelo cvesti, njen život se jel razvijati ter v kratkem dosegel ono popolnost, ktero je bil prej zamudil. Strmé je gospa Bertholdova opazovala, da postaja Ada vedno krasnejša. Na njenem cvetočem lici je bliščal odsév nedolžnosti in blagosti njene duše: iz vse njene osebe je sijala miloba. Začela se je torej bati, da bi Adina prikazen ne postala nevarna odrastlima sinovoma. A tolažila se je s tem, da je Ada ponižno in pametno dekle, ki bi gotovo ne dajala nobenega pomena dvorljivim besedam, ktere bi jej sinova utegnola povedati. Prav za prav je bila v skrbéh le zavoljo Huga. Vedela je, da je Bruno jako neobčutljiv proti ženskemu spolu in preveč moški, da bi, že na pol ženin s Kornelijo, nadlegoval z brezciljnim

postopanjem družbenico. Pazila je tedaj le na Huga, menéč, da mora takoj, ko izteče njegov dopust, nazaj k svojemu polku.

A Hugo je mislil čisto nasprotno od matere. On je bil vselej prvi, ki je zapazil na Adi kak nov čar. Pazljivo jo je namreč vsak večer opazoval, kedar je staremu Bertholdu časopise čitala. On, ki ni v mestu nikdar živel brez ljubezenskih zapletkov, menil je, da se ga je sama previdnost usmilila in mu v dolgočasno hišo poslala lepo Ado v razvedrenje njegovega duha. Rad bi jej bil začel dvoriti, a nikdar ni našel prilike k temu. Ada je bila vedno pri Oskarji, ali pa z njim in slugo, ki ga je vozil, na sprehodih. V svojo največjo žalost je videl, da se njegov dopust h koncu nagiblje, a seznanil se še ni bil z njo. Toda njegova zvijačnost mu takoj pomaga iz zadrege. Izprosi si namreč pri svojem predstojniku še eden mesec dopusta, češ da je njegova roka sicer ozdravela, ali ne čuti še prejšnje moči. Storil pa je to na skrivnem brez materinega vedenja. Menil jej je povedati še le tedaj, ko že bode imel dovoljenje v rokah. Bruno, kteremu je bil svojo skrivnost zaupal, ga je prav resno posvaril, a Huga je to svarjenje malo brigalo. Da bi užival slast kratkočasnega z lepo gospodično, požiral je rad nekoliko ostrih besed. Trl si je glavo, na kak način bi se seznanil z Ado. Na zadnje si izmislil Oskarja obiskati, kar pa prej nikdar ni storil. Vedel je, da Ado pri njem gotovo najde. Sevéda Oskarjeva pričujočnost mu ni bila ljuba. A da napravi prvo znanje, mislil si je, bi vendar veljalo.

Svojega sklepa ni pustil dozoreti. Napravi si izborno toiletto, pomudi se precej dolgo pred zrcalom, navihajoč si male brke ter obišče Oskarja.

Oskarja so bili ravno domú privozili z jutranjega sprehoda ter je zdaj, v svojem naslonjači čepé, pazljivo poslušal Ado, ki mu je čitala iz neke knjige.

Ko Hugo v sobo stopi, odloži Ada knjigo vidno v zadregi in se hoče oddaljiti. Začela je namreč slutiti Hugove namene in si takoj domislila, da velja ta pohod njej, ne pa bolnemu bratu. A Hugo jo uljudno vabi ostati, med tem ko jo je Oskar skoro jokajoč prosil, da bi ne odšla. Adi se je zdelo, kakor da se Oskar boji svojega brata. Zató je ostala in vzešši neko ročno delo vsedla se na prejšnje mesto.

No Oskar, začne Hugo, čestitam ti, da takó dobro izgledaš. Je-li, da je boljše imeti družbenico in to še takó ljubeznjivo, kakor pa dolgočasnega družbenika? Pri teh besedah pogleda goreče na Ado. A ona ne vidi njegovih pogledov, ker je zrla v svoje delo.

Čestitam, čestitam ti iz celega srca, nadaljuje Hugo podajajoč Oskarju roko.

Kaj, ali nočeš udariti? še dostavi, ko vidi, da se Oskar ne gane. Potem pa reče porogljivo smeje se: Saj res, pozabil sem, da ne moreš

vzdignoti roke. Glej, kakó sem pozabljiv! — in pri teh besedah se je vedno smejal.

Ada je zmirom gledala na svoje delo, Oskar pa jezno v stran.

Kaj se držiš takó čemerno? povzame Hugo zopet besedo tiho se jezé, da se Ada ne smeji njegovim besedam. Saj te nisem hotel žaliti. Le vrlo v zdravji napreduj in kmalu te hočem učiti jezdariti. Ah, Oskar, to je veselje sedeti na živahnem konjičku! Hop! hop! in v desetih minutah si prejezdil več okolice, kakor te tvoj počasni sluga v dveh letih prevozi. Hotel je še nekaj dostaviti, a moti ga silno bridki Oskarjev jok. Ubogi fant! poslušal je nekaj časa potrpežljivo bratove opazke, potem pa se čutil takó zasmehovanega in ponižanega in še to v pričo Ade, da mu je presedlo. Polastila se ga je zopet nekdanja razjarjenost.

Ada se je ves čas komaj premagovala, da bi Hugu ne prepovedala, da naj bolnika dalje ne draži; začuvši pa zdaj Oskarjev obupni jok čutila je potrebnost, da svojega gojenca reši brezsrčnega nadlegovalca. Vstane, približa se Hugu za dva koraka in v francoskem, Oskarju nerazumnem jeziku s srditim obrazom in zapovedujočim glasom poreče: Gospod lieutenant! Ako ne veste svojega časa bolje porabiti, kakor da pridete dražit bolnega brata, jaz, postavljena za varuhinjo njegovega dušnega mirú, Vam ukažem sobo zapustiti. Ob énem Vam tudi prepovedujem, da bi se kdaj še sém prikazali. — Rekši mu obrne hrbet in Oskarja pomirjuje.

Hugo je stal z napolodprtimi usti in delal velike oči. Ni vedel, ali sanja, ali je resnica, da ga je Ada spodila. Na zadnje se ga smeh poloti in krohotaje zapusti sobo. —

Na dvorišči zapazi Bruna in mu že od daleč miga, naj ga počaka. Krohotaje se mu potem približa in pravi: Ah Bruno, kakšen prizor sem zdaj le preživel z našo „malo“! — Potem mu pripoveduje na tanko, kar že vemo, in končuje z besedami: Pravite, da je Ada stotnikova hči! Jaz pa ti povém, da mora ona biti hči kakšnega pastorja, ker ima izvrstno nadarjenost za pridigarja! —

Hugo, ti stvar pretiravaš, posvari ga Bruno, in čelo se mu stemní. Vsled tvoje neumne šale bode Ada izgubila svoje dobro imé, tebi pa tudi ne bode ne v čast ne v korist. —

A kaj! jaz sem vojak, meni je vse dovoljeno, odvrne Hugo ponosno in se zravná po konci. Ada se pa mora za kazni, ker mi jih je naštela, v mene še zaljubiti. Ali ne verjameš, Bruno? popraša brata, vidéč ga neverjetno majati z glavo. Jaz pa ti povém, da se bode, in to v prav kratkem času. Ali ne veš, da še po nevihti solnce prijaznejše sije? —

A Bruno ga ni več poslušal, temveč šel je po svojem opraviilu.

Hugo pa zažvižga bulldogu in obadva korakata potem iz dvorišča na prosto.

(Dalje pride.)

